

чикъ"! Азъ мислѣхъ, че ще ме заведатъ пакъ при пашата да ме изпитватъ, но тѣ ми показаха между два коня единъ бѣлъ конь и ми казаха да се кача на него. Като не знаехъ вината си, понеже не ме разпитваха, объртахъ се, като птичка, надолу нагорѣ, дано вина нѣкой отъ съвѣта. Не видѣхъ никого, освѣнъ много заптии, които вървѣха на горѣ, на долу. Въ този часъ отъ билубашийницата излезе единъ отъ членовѣтъ на име Ибраимъ ага, когото познавахъ и му казахъ: „Моля ти се, аго, кажи ми кждѣ ще ме закаратъ, като не си знамъ вината?“ А той ми каза: „Ехъ, нѣма нищо, ще отидите въ Лѣсковецъ, ще питатъ тамъ нѣщо за тебе и ще те доведатъ довечера пакъ тука. Азъ възседнахъ бѣлото конче, а около мене се наредиха единъ отъ прѣдъ, а други озадъ — двама заптии и ме подкараха. Прѣди да се кача, видѣхъ, че единъ заптия държаше за юларя моя конь. Тогава още повече се увѣрихъ, че работата ми е много опасна. Тръгнахме прѣзъ турската махала и, дору стигнемъ на моста прѣзъ рѣката, стигнаха още двама заптии, а дору стигнахме до края на града, — още шесть души. Като излѣзохме на края, единъ отъ заптиитѣ, на име Мемишъ ага, съ разтворени гърди и дѣлъгъ на пояса му ножъ, слѣзе отъ коня си, извади отъ дисагитѣ двѣ желѣзни букаи и закопча и двата ми крака въ зенгиитѣ. Слѣдъ нѣколко врѣме извѣнъ града, заптиитѣ станаха 12. Не ме караха по пѣтя, а прѣзъ полето. Въ онзи моментъ азъ не мислѣхъ друго, освѣнъ смъртта си: гдѣ, на кое мѣсто ще ми сложатъ главата и обръщахъ най голѣмо внимание на тогози ага съ голѣмия ножъ и мислѣхъ, че той ще ми е смъртоносеца. Тѣй вървѣхме отъ долъ на долъ. Стигнахме въ единъ долъ на една чешма. Тѣ отседнаха конетѣ и азъ мислѣхъ, че ми е послѣдната минута вече и че при тая чешма ще ми останатъ коститѣ. Но тѣ разюздаха конетѣ си, напоиха ги, разведоха ги, а сжщо и моя конь, и пакъ тръгнахме. Не питахъ кждѣ ме каратъ, защото знаяхъ, че нѣма да ми обадятъ, а само слѣдвахъ обхождението имъ съ мене и въ ума си четѣхъ тая пророкъ Давидова молитва: „Помилуй мя, боже, по велицай милости твоей и по множество щедроти твоихъ и т. н.

Стигнахме въ село Драгижево. Не отидоха въ срѣдата, а въ края на селото една бѣдна, заградена съ тѣрне, къща спрѣха конете и слѣзоха. Дойде оня бабаитинъ съ разтворени гърди и ми помогна да слѣза отъ коня. Заклучи и двѣтѣ букаи на краката ми. Азъ тръгнахъ, едвамъ влачещъ букаитѣ си, като най-виновенъ. Влѣзохме вжтрѣ при огнище огаснало, студъ нетѣрпимъ. Заптиитѣ повикаха съ повелителенъ и варварски гласъ: „скоро огънъ да се накладе“;